

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 01

Dezső Ilona Anna: Zenebohóc

A Verslista kiadványa PDF-ben – 2015.

ZENEBOHÓC

Gósi Vali: Vesd le álarcodat!

Ábrándok helyébe álmodj új világot,
mosolyfakasztót és igaz-boldogot!
Ne csupán álmodozz, tedd meg, ami jó:
legyen nagy álmod, s ne illúziód!
Minden, mit remélsz, rajtad is áll!
Ha álmod egyszer majd eléd odaáll:
- Megvalósultam, itt vagyok! -
hulljon le akkor a maszk végre
konok lelkedről, légy, aki vagy,
vesd le álarcodat!

S ha álmodozón mégis tévútra térsz,
a hazug csillogás elbódít, megigéz,
vágott világod e fényben elenyész,
sirathatod akkor vágyálmaidat!
Semmivé leszel, reményed sem marad!
Zokogva állsz majd hamis fények alatt,
szétfolyó álmaid nem rejti maszk,
elsiratsz jövőt, hiú ábrándokat -
s halálon túl is
bohóc maradsz!

(„Az légy, aki vagy” című versem átírata)

Dobrosi Andrea: Zenebohóc

Már nem tudod, sírj-e,
vagy nevetni lenne jobb,
ahogy a tükröt - vagy hangszered -
magad felé fordítod.

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 01.

Csak azt érzed,
a pillanat nem feszül tovább;
nem feszülhet, amíg meg nem fújod
szomorú, harsány trombitád.

Hogy lehet, hogy nem tudod,
naiv legyél-e, a lúzer,
vagy a közkedvelt mesehős,
a sztárolt, hős karakter...?

Nem is akarod - már nem takarod:
szereped szereted,
sírhatnak, nevethetnek is rajtad
mind, az emberek.

A dolgod, mint a festék,
mi az arcodra mázoltatott,
míg ég az ég, játszod zenéd,
lekopni rólad sose fog.

Hanyecz István (shf): Zenebohóc 01.

Haiku-sor

Néma csendben ül,
bohóc az est kedvence,
fellépésre kész

*

Arca kifestve,
nagyra szabott ruhája,
színes cipője

*

Trombitát próbál,
ügyes zenebohócunk
kicsik kedvence

*

Tus és dobpergés,
bohócunk porondra lép;
csetlik-botlik ő
*

Fogja hangszerét,
szól az "il silenzió",
vastaps jutalma

Golán Angéla Gabriella: Te bolond

Szemed lesütve szívedbe nézel,
gondolatod a messzeségben jár.
Nehéz a sorsod, de mégsem mész el,
bár meglehet, máshol jobb élet vár.

Magadba roskadsz, mosolyod hervad,
nevetned kéne, de itt a magány,
lassú mérgével kétségbe ringat,
s az úton nem vár más csak a talány.

Egykor a nézők a pódiumról
lesték a jöttöd, várt a porond.
Ma ürességet látsz a sorokból...
Csak te maradtál, te szegény bolond.

Kovács László: Sír a zenebohóc...

Mondd meg, hű társam, te megkopott hangszerem,
miért szomorú zenebohóc életem?
Te ismered múltam, jellemem, jelenem,
hangodban öntöm ki világnak a lelkelem...

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 01.

Bohóc lett a lelkem, bohóc lett a szívem,
közönség nevet rajtam, ...ez a mindenem...
Mikor könnyem folyik, azt ők nem látják meg,
sokszor szorítják lelkemet a bilincsek.

Úgy eljátszanám az utolsó dallamot,
én is érzek, hiszen érző ember vagyok,
küzdök én is a családomért, hazámért.
Most ne nevessetek ki, tisztelt közönség!

Most ne nevessetek ...mert félttem honomat,
félttem családomat, félttem cirkuszomat.
Magyar virtus, magyar cirkusz ...na meg a bohóc...
elszorul a torkom... sír a zenebohóc...

Magyart sirat itthon és a határon túl,
nem hallják meg ott, hol most a háború dúl.
Nem tartja azokat meg a porond, a haza,
millióktól messze van már a szülőhaza.

Messze van, mert átlépett rajtuk a határ,
messze van, mert elköltöztek, mint a madár.
Oda, ahol dolga a zenebohócnak...
csak az, hogy örömet adjon publikumnak.

Te tudod, hű társam, megkopott hangszerem,
vidáman szólnék én, ha lenne mit hirdetnem,
de nem tudok hamis örömet játszani...
neveltetés helyett megtanítottak sírni.

Csendben most eljátszom rajtad a bánatom,
velem búsulsz te a szomorú himnuszon...
„Szánd meg, Istenem”, hazáját a bohócnak,
néma lett hangszere a zenebohócnak...

Mukli Ágnes: Életem jelmeze

Csak eljátszom, hogy szeretnek,
hogy szeressenek.

Játékos kedvvel, nevetve, sírva, ha kell!

Vézna színfalak mögött,
vagy a manézs vakító fényéhez simulva.

Ostoba bohócnak festem ki magam,
nyugalmat színlelek, álcázom félelmem,
fájdalmam – ha van.

Hiszékenyen ölelem magamhoz a semmit,
kongva koppan arcomra a kőhideg közöny,
bárányfelhőn nevet a széttáncolt cipellőm,
felcsillan rajta egy üvegcsépp öröm.

Trombita harsan, mindig ugyanaz a dallam,
fölsír benne a zene:

fekete szoknya, kalap, két vörös szível
életem jelmeze.

Szoknyám lebben, forog, kalapom dalol,
táncra perdülök.

Talán most boldog vagyok? – hangosan kérdezem.

Viselkedem. Nevetnem kell. Magamon,
mert hahotáznék a szomorú dalon,
csak úgy, mert fáj nagyon.

A valóság szárnyalni kezd, szép álmokat növeszt.

Elvakít a fény. Színjáték az élet,
ömlenek körém az ismétlődések, ismétlődnek
kontúrokkal vagy anélkül,

szünetekké lesznek a tapsban, fényekké az aranyban, szabályokká a
hétköznapi zűrzavarban.

Karom repülne, egy pillanatra engedem, föl-le szállhat,
vidáman lengetem... Az illúzióknak vége.

Meghajolok, taps, lassan tűnődve elindulok... Hazafele.

Lám Etelka: A zenebohóc

Júlia csendben ült édesanyja mellett, aki nagyon betegen feküdt az ágyban. Már nem beszéltek, szavak nélkül is kommunikáltak. A délutáni napfény egy kis aranyló sugara belopakodott a lehúzott zsalu rései között, reményt nyújtva a betegnek a megpróbáltatás és szenvedés végéhez. Kezüik összekulcsolódott, határtalan béke és nyugalom áradt szét a szobában. Hirtelen kinyílt az ajtó, és megjelent Ágnes, a húga, halkan intett Júliának. Igen, most el kell mennie, de siet vissza. Aggódva eresztette el a mama kezét, emlékeibe bevillant, mikor ő volt beteg, és milyen megnyugvást jelentett neki anyja simogató keze. Egy kis mosolyt varázsolt arcára Júlia, és megcsókolta anyja homlokát.

Sietve hagyta el a lakást, rohant végig az utcán. Anyja arca lebegett előtte, végigsuhant a gondolat, hogy visszafordul, de nem tette. A lábai vitték tovább, szinte rogyadozott a térde, vagy tíz perc kiesett az emlékezetéből. Hirtelen azt látta, hogy már bent van a kórházban a gyerekosztályon. Mária nővér üdvözölte, hogy siessen, a gyerekek már várják.

Gyorsan átöltözött, felvette a bohócruháját, arcát kifestette, a trombitáját átölelte, és bement a gyerekekhez. Szinte el is felejtette a napi eseményeket, mikor a gyerekek csodálkozó és szomorú nagy szeméit meglátta. Trombitálva és táncolva varázsolta elő a kis plüssmacikat a nagy kockás zsebéből. A pirosra festett nagy orrát megcsavarta, és körbe-körbe potyogtak le a padlóra a színes pattogó golyók. Két kislány és egy fiúcska szaladt hozzá, hajuk nem volt a kezeléseik miatt, de eltűnt a szomorú tekintet. A gyerekek kacagtak, hozzábújtak, és ekkor megcsörrent a mobiltelefonja; csak üzenet volt. Ágnes írta: „Anyá elment, eltávozott”... Júlia többször is elolvasta, nézte a betűket, a szavak értelmét először nem is fogta fel... Majd az ölében ülő gyerekekre nézett, és két könnycsepp gurult le az arcán, és vidám nevetéssel, trombitálva folytatta a játékot...

Mayer Zsó: Kérdések

Kíváncsi volnál-e, milyen a zenebohóc?
Ha trombitáját fújja, tombol-e a kedve?
Orcáján szívpírja mosolyog-e?
Állán a rizspor verejtéke táncol-e?
Milyen, ha szomorú, vagy csak rossz a kedve?
Csupa olyan kérdés, min gondolkodhatsz egyre.
De, hát mi a lényeg?
A gyerekek nevettek,
Szomorúságukat felejtették a felnőttek.
Mindezt látva a bohócnak szívpírja boldogsággal telt,
Trombitájának ölében ütemesen zakatolt a csend.

Gősi Vali: A maszk alatt

(A zenebohóc könnyei)

Úgy nevetek néha, mint a zenebohóc:
arcomon maszk, fejemet kóc fedi,
szívemben halomra nőtt a bánat -
ezért viselek gyakran színes ruhákat,
mert a színek mindent eltakarnak,
rejtik a bohóc égő könnyeit,
melynek minden cseppjét torz mosoly
leplezi, ami estéknként újra és újra
az ajkára fagy, és a könnyeket
színes festék takarja, ezért
a pódiumon sírni sosem szabadna,
mert ha arcáról lemállik a maszk,
már semmije sem marad, csak
az időtlen fájdalom, a mindent
elborító, néma kín, és a vakító lámpák alatt
zokogva áll a bohóc, meghajol, és sírva kacag,

GONDOLATOK FESTMÉNYEKRE 01.

---

ahogy kacagok én is a röhögő ég alatt,
némán üvöltve, hogy már álmom sem maradt,
míg arcomon szétárad a szenvedés,
lassan lecsorog a sorsom-festette maszk,
és zokog, sír a lelkem, hogy végre szabad,
s én az vagyok, aki voltam valaha:
gyermek, aki sírhat újra, ha kell,
s kacaghat megint, ha letörlöd
sápadt bohóc-arcáról a világ
összegyűjtött, keserves könnyeit.

Dobosi Valéria: Zenebohóc

könnyel, mosollyal
holtig hajszoló hangszer -
nincs benne bordal...

Hanyecz István (shf): Zenebohóc 02.

Egy magányos bohóc a manézsban
kulisszák mögött ül, síri csendben
kék cipője virít a sötétben
fekete, nagyra szabott ruhában

többszínű sállal guggol nyakában
hatalmas, mókás kucsma a fején
trillázva gyakorol ő hangszerén
kilátszik fehér térde szoknyában

szép, piros szívet festett arcára
hamarosan ő lép majd porondra
már szól is a belépő muzsika
attrakció, vastaps a jutalma

Szeles György: Van másiiiiik!

Gyötri szerszámát a nagy zenebohóc.
Trombitája réz, a haja pedig kóc.
Van másik! Szól, ha elveszik tőle,
Csak zene szóljon, ez dől belőle!
Nézőtéren bámul sok kis takonypóc!

Dittrich Panka: Ne sírj, zenebohóc

Most nem zenélsz,
csendben ülsz, keseregsz.
Néma a hangszered,
hisz érzed, bánatról nem zenghet.
Mi lehet szomorúságod titka,
az ég porondja sem tiszta.
Tán biztos azt gyászolod,
mi egykor szép volt,
de sosem térhet vissza.
Ha sírnod kell, sírj bátran,
de aztán ismét zenélj,
kergetve bánatot,
hiszen te jól tudod,
hogy mitől enyhül a fájdalom.
Csak rajta, fújd a trombitád,
hadd tudja a világ,
szíved ritmusán sosem ejtesz hibát.
Hálás könnycseppre lelsz,
a nevetésben gyógyírt,
mert nem csak egy szerep,
hogy lehet látatlan sírni,
és könnyből mosolyt fakasztani.

Dobosi Valéria: Kényszerű játék

majd' sírva fújja,
gyermeknyi vállán teher,
megfagy az ujja...

Sed Angel: Felejthetetlen hang

Csak egy hang volt, semmi más.
Minden percét várom.
Újra szóljon, lássam még egyszer!
Az arcot, a hangot, mi megdobogtatta szívem. Dobozba zárt kincs, mi
úgy szól, mint egy álom, várom, hogy újra rátalálok. Hallhatom, újra lát-
hatom, újra bőrömön érezhessem gyönyörű énekét.
Zenebohóc, zenebohóc, hol vagy, mondd, s most kinek dalolsz?

Kutasi Horváth Katalin: A manézson túl

Múlattam ugyan az időt eleget, de igazán soha nem mulattam, míg máso-
kat mulattattam, jómagam rengeteget mulasztottam. „Bolondot ját-
szottak velem... forgószélben / próbáltam állni helyemen. / Nagy nevet-
ség, hogy nem vétettem / többet, mint vétettek nekem.” Ha nem is mu-
lasztottam el a bajokat, egyetlenegyszer sem mulasztottam el a mulat-
tatást. De hányszor... sok minden mást!
Egyszer elmúlik a világ dicsősége, ám múlhatatlan az ember dőresége.
„Elefánt voltam, jámbor és szegény, / hűvös és bölcs vizeket ittam én, /
a dombon álltam s ormányommal ott / megsímogattam a holdat, a na-
pot”. Most is a porondon állok. Cirkusz az egész világ, idomításra vár! Ha
kell, két lábra állok, ha nem látnak, görnyedve guggolok. Felállok a baj-
ból, vagy visszaroskadok? Ki kicsoda? Kin csattan az ostor? Eltiporva
érezheti magát, ki az ormótlan, megfékezhetetlen csorda útjában áll.

Olykor vak és néma, máskor hangosan tülköl, s feléd döfi agyarád, de ha boldogulni kívánsz, mindehhez jó képet vágsz.

Bohócorr nélkül, púderezetlen arccal hagyjuk, hogy kikacagjanak, ahelyett, hogy inkább mi magunk kacagnánk vagy kacagtatnánk. Ha olyasmi-be ütjük, mibe nem kéne, s megpöckölik piros orrunk, tán felkopik az állunk, de látszólag nevetve talpra állunk.

Ha trombitába fújod őszintén, mit érzel, ha megtalálod a keresett harmóniát, többé nem várnak tőled vidám melódiát. Ha nem csak a külsőségeket nézed, s könnyedben megjelenik a tükörképem, lehull majd az álarc, hiába a sminked. Ha szomorú szemedbe nézek, megértem, hogy az arcodon a szívek, vagy a körülölelő csillagok miről beszélnek.

Ha eltorzult hangszered a torzzá vált világban, de még keresed a megfelelő hangot a beléd táplált memóriádban, s ha észreveszi más is, mi lakozik benned, akkor nincsen még oly nagy baj, lecsukhatod szemed. Hisz folytatják a dalod, szorítja más a trombitád, irányítja a szelepet, megszólaltatja lelkeddel egyesült tölcseredet...

Hogy ki kivel azonos, az még tisztázatlan, s igaz, „most lelkem: ember - mennyem odavan, / szörnyű fülekkel legyezem magam”, de az elefánt mellett a bohóc is bennem van, s a cirkuszi kellékek egyre szaporodnak.

(Az idézetek József Attila „Ime, hát megleltem hazámat...” és „Medáliák” című költeményéből valók.)

Dobosi Valéria: Az utcazenész

együtt él vele,
lélegzete a zene,
még sincs semmije...

***

Lektorálta: Koncz-Kovács Anna

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
